

Мир з Україною.

Німецькі голоси радості.

Львів 25. січня 1918.

З численних голосів німецької преси надійшло голос „Frankfurter Ztg.“, яка, подавши урядову відомість про остягнене порозуміння з Українцями що до оренди мира, пише:

„Мир перед дверима! Не є се ще мир загальний, тільки частинний, який нам вишайють, мир з новоповсталою Українською Народною Републікою, але вість про нього звучить з оживляючою радістю, і ми думаємо, що не тільки народи середньої Європи, але також нейтральні і навіть народи антантів з радістю її зустрінуть. Бо сей мир зробить перший викид у страшнім мурі, який війна побудувала між народами землі. В місяць, до перед кількома тижнями найменше цього жадали, отвирас собі мир браму і готувати се до відачу. Заключення мира се не готове але делегати обох сторін згодили ся на його основи і йдуть на кілька днів дівля, щоб привести від своїх правительств узапняжене до заключення мира в підпису. Сей висхід і переговори, ведених всего від двох тижнів, повинен нас наповнити радістю і вдоволенням.

Україна є одною з держав, які завдячують відлисканню самостійности і свободи російській революції, отже посередно світовій війні. Українська Рада стояла доси послідовно на тім, що її держава є, що правда, автономною республікою, одначе при тім частю великої федеративної республіки, яка вступила на місце буйшої російської імперії. Се становить заступала Рада навіть суверенітету більшовиків, які їй предкладали повну державну самостійність. Як тепер уложило ся се відношене, не є зовсім ясно. З одної сторони бачимо, що Україні змагають до заключення мира з осередними державами не вважуючи за потрібне одержати на се згоду більшовицького правительства. В сім змаганні, як видно з відомостей про переговори в Бересті, підлягають їх делегати Німеччини й Австро-Угорщини. З другої сторони в Троцькій, що правда, заявили свою згоду на се, щоб з заступниками України вести окремі переговори, та коли на єдинім з останніх засідань поставлено питане, чи Україна може самостійно заключити мир, він рішучо заявив, що Україна може заключити мир тільки в згоді з Петроградом. Майже здасть ся, неначе як Україні так і більшовики вважали свої становища.

На скільки від сього взагалі залежать закінчене мира з Україною, трудно сказати. Також п. Троцький в промовах про свої політичні теорії признає, що є се кінець кінець дійсної сили, яка рішає про уклад політичних форм. Се буде влучне також в відношеню до України. Коли більшовики мати муть досить сили, щоб приписати українському правительству, що воно має роботу, то зроблять се. Коли ні, то Україна зробить, що буде вважати добрим для своїх інтересів, при чім одначе можливо далі стояти не на тім, що вона остяг частю Росії. Бо коли вона зможе вдержати ся, а при тім буде признана за границею, то може прийти час, що управлявана з Петрограду Росія більше буде потребувати України ніж навпаки. Може в сім разухуку лежить частю причини, які — поживувши мотиви важні для всіх воюючих — роблять для правительств України таким бажаним як найшвидше заключенне мира.

Так може стати ся, що п. Троцький, який завдя створенню конститунти і певне також з інших внутрішніх політичних причин поїхав до Петрограду, при повероті 29. січня застане стан значно відмінний від стану перед його від'їздом, і можна подумати, що й він зрозуміє, що його довгі теоретичні промови, які так далеко відбігли від дійности і не приближали мира, також зі становища більшовиків були шкідливі.

Коли тепер прийде мир з Україною, то він стане неначе символом свободи. Радіємо ним, бо всім народам, які мати-муть в нім участь, принесе він спасенне і благословенне. Але й пока тим несеме йому наш привіт, бо бачимо в нім ранню зору, яка до довгий ночи війни ніщує схід сонця загального мира. Для нової держави над Дніпром нехай се буде знаком благословенної будучности, що вона є перша, яка знайшла дорогу з кризавого моря світової війни до мира“.

Большевики заняли

Катеринослав.

СТОКГОЛЬМ (ТКБ). З Гапаранди доносять, що до Петрограду наспіла вістка, що більшовицькі війська по завзятій боротьбі заняли Катеринослав. Притім поляг також українській член конститунти Лубенець.

Росія перед новим переворотом

БЕРЛІН (пр.). „Lokalanzeiger“ доносить зі Стокгольму, що петроградські попки не є вже більше сліпе піддані більшовицям так, що велика їх частю займе нейтральне становище в домашній війні, яка на ново розгорить ся. Біль-

шовики стягають фінські війська і летючі стріляці. В Петрограді заострюють ся попки не в кождим днем — показують ся недовіри попки. Говорять, що Савенко (мабуть Савенков, с.р., бувший міністер в кабінеті Керенського. — Ред.), Філоненко і Керенський влучили ся, щоб організувати новий переворот.

Війна проти большевиків і підєм українства.

Львів, дня 25. січня 1918.

Яким відгомном відбивається похід більшовиків проти правительств Української Народної Республіки в душі українського народу? Які вигляди розвиває вона на волюблене української свідомости й активности? — відмовля на сі питання знаходимо в цікавій статі київського українського сев. дем. діячів. В числі в 23. жовт. м. пише „Робітничая Газета“ у аступній статі:

Боротьба Ради Народніх Комісарів і київських большевиків проти українського національного руху привела до того, до чого вона й мусіла привести. — до підняття величезної хвилі національного почуття в широким масам українського народу, яке в такі острі моменти як зараз переходить у звільню націоналізму і навіть шовінізму.

І треба віддати большевикам справедливість: вони стали таким величезним сапим зарядом великоруського націоналізму і шовінізму, — що така доля не могла мабуть і В. Шульгіну в К-в.

І ся роля все останеть ся влямою в історії тої пролетарської партії.

Визнаючи в програмі праве націй на самозначенне, большевики ніколи не домагались українській демократії в її змаганні до національного визволення, а навіть разом з іншими російськими буржуазними і демократичними партіями ставились ворожо до тих визвольних змагань.

І коли український народ творив свої демократичні органи, вся неукраїнська демократія ставила ся до того з оствертим заперіхриванем і старала ся перешкажати творчій роботі української демократії.

В такій атмосфері рухи української революційної демократії все були звязані, і все доводило ся вести боротьбу на два фронти, — з неукраїнською демократією.

В такій боротьбі відносини між українською і неукраїнською демократією усе більше і більше заострюють ся, а серед українського народу відлимають ся хвилі національного почуття, яка збиває до купи різні його класи.

Були, правда, моменти і порозуміння, але вони тягнуть ся не довго.

Тепер в найбільш острій момент, в момент конфлікту з найбільш революційною партією російської демократії з величезною силою піднімають ся національна хвиля і виростає при-

рив, яка з'єднює демократію по національному признаку.

Большевики поглибили сю прирву своєю боротьбою проти Центральної Ради, яку український народ правдиво називає виразником їх інтересів.

Скликаючи з'їзд совітів з представників явно направленим проти українського селянського большевизму тим самим вели до заострення національних відносин і не глядаючи на змагання представників української демократії не відступали від своїх норм і старали ся вести ними ґрунт для уабросного захоплення власти.

Проблемою захоплення власти большевики ставили на карту усі здобутки українського національного руху, в якім не малу участь брав український пролетаріат, і через те так рішучу відсіч зустріли большевики з боку пролетарської демократії української.

І от на з'їзді Совітів України большевики пожили те, що посягли і потерпіли повний вал тої авантури, яку вони готували.

Але в той сам час їх уряд Народніх Комісарів задумав нову авантуру: своим безоглядним ультиматом і оголошенем війни Україні вийшла на шлях шовінізму і імперіалізму і тим самим до підняття національної хвилі на Україні.

Таким чином ми бачимо, як партія большевиків, яка вважала себе найбільш передовою і демократичною, своєю політикою і тактикою привела до повного розколу між демократією російською і українською, до затемнення між суверенностей серед українського народу до хвилі націоналізму.

Але тим більші завдання стоять перед нами партією, партією українського пролетаріату.

Перш за все в сей острій момент мусимо урядови Народніх Комісарів і тим, хто за ним, сказати:

Геть збрюю! Не можуть непорозумно демократіями вирішуватись силою багнати зусилля мусять бути ужиті для ліквідації флікту шляхом згоди.

В сей момент боротьби з большевиками, коли до українського руху залучають ся ті верстви російської демократії, які воли проти нас, в сей момент ми не можемо пустити маси українського пролетаріату на меншевизму.

Ми не повинні забувати того, що в момент ослаблення большевиків ті, хто йде з ними, знову будуть проти нас.

„Народній комісаріят української республіки“.

„Українські большевики“.

Львів, дня 24. січня 1918.

Нижше подаємо телеграми про військові і „дніалятично політичні“ виступи большевиків проти українського правительства. Виступи ці досягнули покищо свій вершок у створенню большевицького „правительства“ української республіки і у показанню делегації сього „правительства“ до Берестя, де вона повинна ся перед останню перервою в переговорах, як складова частина російської делегації

Щеби наші читачі зорієнтували ся як слід в тім, що саме вивляє собі харківське „правительство“, подаємо два інформаційні голоси закордонної преси, при чім пригадуємо, що про повстанне харківського „правительства“ наш днівник приніс був свого часу зовсім достовірні відомости в депіши одного з наших кореспондентів з над кордону.

В статі під знаменним заголовком „Шахраї“ писала київська „Нар. Воля“ дня 29 грудня між ин.:

Коли ті великороси, що ніяк не можуть одмовити ся від власти над Україною, і котрі прикривають ся іменем соціально-демократів, хотіли скинути Центральну Раду, то першим ділом постарали ся оперти ся на штики. Се їм не вдало ся, бо Генеральний Секретаріят не допустив до того, зарання обезброївши большевицькі залоги в Києві.

Тільки завдяки завчасним мірам, на улицах не була вродята зайва кров невинних і зміг вільно відбутися скликаний самими-ж больше-

виками Всеукраїнський З'їзд Селянських, Робітничих і Скочових Депутатів. З'їзд, як відомо, дуже численний, більше ніж двести тисяч осіб, при тому, з менше більш представителів і повним представництвом від селянських Ц. Рад і роз'їхав ся, не оправдавши большевиків.

Останніх було таке невелике (чоловік 80), що вони майже потонули в дніалятському морі.

Тоді, зобачивши, що на території України не так легко можна скористувати ся темнотою, як вони думали, ся невелика мережіхала до Харкова і там оголосила „всеукраїнським з'їздом совітів робітничих і селянських (і частини!) селянських депутатів“ Мало того, харківська банда авантюристів заміряною безсоромністю 13-го грудня об'їхала „центральний виконавчий комітет“, який на себе всю повноту власти на Україні, і сей уповажив нову совітську власть в совітові народних комісарів, що відповідала передніца Рада (себто теперішня Центральна Рада) 13-го грудня на ультимат совіту нар. комісарів не від імени українського народу“.

Цікаве доповнене сих звісток знаходимо у великім українським соціалістичним „Новій Громаді“, який виходить в Харкові. Большевицького „правительства“ — в Харкові.

